

Klaus Kenneth

DE CE SUNT ORTODOX

ISBN 978-606-94954-6-9

Klaus Kenneth

DE CE SUNT ORTODOX

Traducere din limba germană de
Raluca Toderel

Editura Siluana

Făurei, 2020

Eu cred că cel mai important lucru ar fi să știe că e bolnav, ca să se poată pregăti de moarte. Ar fi cea mai brutală faptă a lipsei de dragoste să nu îi spui, să îi ascunzi așa ceva. Oamenii se mint și cred că îl iubesc pe celălalt dacă îi ascund astfel de lucruri. A încerca să „protejezi” așa o persoană înseamnă a privi lucrurile doar din punct de vedere lumesc, și nu spiritual. Iar noi tocmai vederea aceasta spirituală trebuie să o câștigăm.

CUPRINS

Cuvânt de întâmpinare.....5

CONFERINȚE

„În Numele Meu vei fi tot mai puternic”.....7

„Doamne, dacă Tu ești viața...”.....55

CONVORBIRI

„Calea Ortodoxiei este drumul regal”.....85

De ce Ortodoxia?.....96

Părintele Sofronie și fascinația dragostei lui Hristos... 107

„Au venit demonii și mi-au dat puterile căutate și dorite”.. 125

În ghearele morții trupești și sufletești..... 145

„Dumnezeul nostru nu e fitecine”..... 168

EMISIUNI RADIO

„Hristos, mereu, a fost cu vameșii...”.....187

„Aș merge până în iad să propovăduiesc”.....202

INTERVIURI PRESA SCRISĂ

„Klaus Kenneth și drumul întoarcerii la Hristos”.....224

„Mai întâi a fost iubirea, apoi a fost teologia”.....236

„Două milioane de kilometri în căutarea Adevărului”....248

„Două milioane de kilometri în căutarea Adevărului” (II)...260

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

„Să cunoaștem Ortodoxia cu adevărat”.....268

Respect De asemenea, mulțumim colegilor din media, care ne-au permis, cu generozitate, reproducerea materialelor difuzate / publicate în segmentele în care își desfășoară activitatea.

Și, mai ales, Îi mulțumim lui Dumnezeu că Își face încă lucrarea Sa minunată prin oamenii pe care doar El știe cum să îi covârșască și convertească, prin dragostea și pronia Sa, dezarmant de seducătoare.

Editura

CONFERINȚE

**„În Numele Meu
vei fi tot mai puternic...”¹**

Ciprian Oniga (Președintele ASCOR Sibiu):
Bună seara și bine ați venit. Iată că am dat buluc, în această seară, în Aula Facultății de Teologie, pentru a vedea și a asculta un om nu tocmai obișnuit. De ce? Pentru că, în ochii oamenilor recentți, marea crimă este să afirmi că există ceva mai degrabă decât nimic, că există un adevăr mai degrabă decât simulate minciuni. Marea crimă este să afirmi că evacuarea lui Dumnezeu din discursul despre om și despre natură a fost o nenorocire spirituală – o nenorocire spirituală mai degrabă decât un prilej de emancipare morală. Că viața confortabilă ca ideal suprem al societăților progresiste nu este ideal, ci înjosire; că guvernele și statele ne abuzează continuu, cu creșterea economică la care e constrânsă societatea ca unic ideal de viață acceptat, deci respectabil. Marea crimă este să afirmi că, fără religie și cultură, omul a devenit un animal de consum, că idealul societăților postmoderne

¹ Conferință susținută de Klaus Kenneth în Aula Facultății de Teologie Andrei Șaguna din Sibiu, la data de 2 noiembrie 2009.

este transformarea tuturor oamenilor, prin forța opiniei și constrângerea legilor, în animale docile, politicoase și gregare. Marea crimă, în ochii oamenilor recent, este să le afirmi banalitatea absolută că Dumnezeu există și că, fără El, toată lumea noastră este o nebunie. Marea crimă, în lumea bine de azi, este să continui să fii creștin. Nu sunt cuvintele mele, ci sunt cuvintele lui Horia Roman Patapievici, care face un portret al omului recent, al omului mondial, al omului gregar, fără rădăcini în cer și pe pământ.

Klaus Kenneth, invitatul nostru din această seară, de fapt, oaspetele nostru, nu intră deloc în tiparul omului recent. Ne vom convinge cu toții de asta, prin cele ce urmează. Însetat de Dumnezeu Cel Viu după cum dorește cerbul apele izvoarelor, a căutat neobosit odihna și arătarea feței lui Dumnezeu. Și a aflat, prin pocăință, prin metanoia, izvorul vieții și ușa Raiului. A ajuns acasă și-a venit întru sine, și-a venit în fire. L-a descoperit pe Mântuitorul Iisus Hristos, Calea, Adevărul și Viața. Părintele Rafail Noica, ucenicul marelui Sofronie și prietenul domnului Kenneth, spune: *Biserica Ortodoxă nu este o Biserică între altele, ci este, pur și simplu, firea în care Dumnezeu l-a creat pe om. Esența Ortodoxiei este firea omului.*

Domnul Kenneth se află, de două săptămâni, în România și suntem bucuroși să-l avem oaspete, în această seară, în Sibiu, la Facultatea de Teologie. Vă dau cuvântul.

Klaus Kenneth: Doamne ajută! Ciprian a spus deja totul și nu știu ce aș mai putea adăuga. Cu toate

acestea, eu am venit aici, pentru a vă spune o poveste care nu este a mea, ci este povestea milei și a harului lui Dumnezeu, despre care spunem că este Dumnezeu vieții. Ei bine, pentru mine, aceste cuvinte – *Dumnezeul Vieții* – înseamnă, acum, cu adevărat ceva, nu sunt doar vorbe goale. De ce spun asta? Pentru că, atunci când am auzit, pentru prima dată, că Dumnezeu e Viață și alte bla bla-uri de genul acesta, ele nu erau altceva decât lucruri pe care fiecare dintre noi le-a auzit cu mintea. Dar a venit și un moment în care mă aflam atât de adânc în moarte, încât acest cuvânt, că *Dumnezeu este Viață*, a căpătat, deodată, înțeles.

Vedeți, eu nu am avut parte de multă fericire în viața mea. Se spune, de obicei, că, la naștere, un copil vede lumina zilei; dar eu, la nașterea mea, în 1945, nu am văzut decât întunericul morții. Moarte, distrugere, împușcări... O casă a morții era casa noastră, iar mama își dăruise viața altor zei. Dacă Dumnezeul nostru este Viață și Dragoste, atunci, când mergem la alt dumnezeu, nu mai putem spera tot la viață și la dragoste. Și despre acești *cei alți* dumnezei, Hristos a spus: *L-am văzut pe satana căzând ca un fulger din cer.* Și, cu el împreună, o întreagă armată de demoni. Într-o astfel de lume m-am născut.

Tata a divorțat și, apoi, a plecat. Nu am fost niciodată fericit, nu am cunoscut niciodată dragostea sau bucuria. Singurul sentiment pe care îl simțeam pentru mama mea era frica. Și, astfel, în mine s-a născut o revoltă, care m-a făcut să fiu *needucat* și *needucabil*, iar urmarea purtărilor mele rele erau

bătăile – s-a întâmplat chiar ca mama să mă bată cu un drug de fier, lăsându-mă mai mult mort decât viu. Astfel, acasă nu era, cu adevărat, acasă – acesta era mediul în care trăiam.

Mama credea, de multe ori, că, noaptea, sunt în pat, însă, atunci când aveam vreo șapte ani, obișnuiam să mă cocoț pe acoperiș, să ies pe geam, să cobor pe scoc și să mă ascund într-o capelă în care erau așezați morții.

Dumnezeu, în Sfânta Scriptură, ne spune că, dacă cineva se îndepărtează de El, de Dumnezeul Tată, atunci El se va răzbuna pe acea persoană până la a treia și a patra generație. Știu că deja bunica mea se afla în legătură cu puterile oculte. A treia, a patra generație... Bunica, mama și cu mine. Așadar, mi-am dăruit viața satanei, pentru că nu cunoșteam dragostea, iar viața mi-era secătuită de frică. Frică de adulți, frică de moarte, frică de toate. Cu timpul, am început să lovesc și eu când cineva încerca să mă bată. Faptele mele, astfel, au născut multe probleme – cu adulții, cu profesorii, cu poliția. Până când, la un moment dat, mama nu m-a mai suportat, așa că m-a dat de la ea. A primit oferta unui preot catolic – ea însăși fiind o catolică rigidă, care mergea, în fiecare zi, la împărtășanie.

Atunci când am plecat de acasă și am început să locuiesc în casa acelui preot, au venit următoarele încercări. Preotul acela chema duhuri și, prin ele, am trăit, poate, cel mai îngrozitor lucru ce i se poate întâmpla unui om. Care e cel mai mare dar pe care l-a primit omul de la Dumnezeu? Liberul arbitru! Dumnezeu, dragoste fiind, l-a creat pe om cu acest liber arbitru.

Și, prin această libertate a voinței, deja Adam a putut să se revolte împotriva lui Dumnezeu. Însă, atunci, s-a terminat și cu dragostea. În orice caz, preotul acela a reușit să-mi lege voința, având un plan diavolesc. El căuta jertfe tinere, astfel că a început să mă violeze. Șapte ani de zile. După cum vă puteți da seama, acesta a fost iadul pentru mine. Era chiar mai rău decât fusese mama! Dar încotro să mă îndrept? Nu mă puteam întoarce la mama; nu puteam merge nici la poliție, pentru că polițiștii erau dușmanii mei! Aș îndrăzni să spun că acești șapte ani au fost, pentru mine, perioada de ucenicie în creștinism. Pentru a supraviețui, am început să compun muzică și să descopăr sexul. Mă gândeam că, poate, dacă voi deveni celebru, voi găsi, în asta, sensul vieții. Sexul nu a făcut altceva decât să mă secătuiască, salvându-mă, totuși, cel puțin de la sinucidere. Micile sentimente că sunt cineva, atunci când oamenii mă provocau, m-au ținut în viață...

După ce mi-am luat bacalaureatul, am reușit să ies și din ghearele acelui preot. Prima urmare a noii libertăți a fost că mi-a crescut părul. Nu era doar revolta mea împotriva sistemului, ci ea se îmbina cu întreaga revoltă hippie din acea perioadă. Iar sloganul era să distrugem tot ce ne distruge pe noi. Astfel, am intrat într-un grup al violenței, o bandă care, în Germania, se numea *Bader Mainhof Bande* și în care erau implicați oameni care împușcau politicieni, răpeau bancheri – pe scurt, oameni pentru care a lua viața altuia era o simplă joacă. Mi s-a părut, atunci, că, prin asta, aș putea găsi rezolvarea problemei mele. Totuși,

la un moment dat, am înțeles că violența naște violență și că nu oferă, cu adevărat, o soluție. Am pornit, deci, să caut mai departe. Cred că nu veți vedea nici măcar o poză făcută în acea perioadă, în care să par fericit...

Până când, într-o bună zi, am întâlnit-o pe Ursula. Ea a fost primul om care m-a iubit cu adevărat. Primul om pentru care nu sexul era important, ci iubirea adevărată. La vremea aceea, eram un DJ celebru într-un club de noapte, iar ea lucra acolo, era chelnăriță. Și ea a început să vadă ceva în mine. Dacă ar fi să rezum, aş spune că mi-a zis așa: *Klaus, tu ești cel mai mare porc pe care l-am întâlnit vreodată, dar ai și cea mai mare inimă pe care am cunoscut-o vreodată!* Ceea ce înseamnă că, în mine, exista ceva ce eu nu cunoșteam. Dar ce puteam eu să înțeleg din dragoste, când eu nu promisem niciodată așa ceva? Până la urmă, Ursula a ajuns să mă sufoce cu dragostea ei, astfel încât am împins-o la sinucidere. Voiam să văd cum e când moare cineva. Am rămas rece ca gheața și tare ca piatra în fața suferinței ei. Abia în ultima clipă, am pus mâna pe telefon, am sunat la crucea roșie și le-am spus că, aici, e cineva pe moarte – dacă vor, să vină să o ia. Iar, astăzi, știu că Ursula a fost darul lui Dumnezeu, pentru că ea va apărea iarăși și iarăși în povestea mea. Ea mi-a atras atenția asupra faptului că am o problemă gravă. Văzusem deja că violența nu e o soluție. *Ești bolnav! Du-te la psiholog! Fă o terapie!* Bine, hai să încerc. Două semestre. Dar omul acela nu a făcut altceva decât să dea explicații – bunica, mama, războiul – explicații și iar explicații. Deștepte, ce-i drept, dar eu nu căutam explicații, eu

voiam să fiu ajutat și să îmi meargă mai bine! Și mai voiam ceva: să am putere asupra oamenilor.

Întrucât, în acea perioadă, a preotului catolic, am suferit atât de mult, aveam doar două dorințe: prima era să îi distrug pe toți creștinii – nu uitați că eu cunoșteam drept creștini doar oameni care mi-au adus multă suferință –, și, a doua, venită din tristețe și singurătate, era să găsesc dragostea, fără a ști, însă, că degeaba o găsesc, dacă nu sunt în stare să o înțeleg. Astfel, aflându-mă în Hamburg, am căzut tot mai adânc în criminalitate, în închisoare, în conflicte cu poliția, în pornografie, în furt și tâlhărie. Era un iad, nu o viață!

Și, atunci, am primit marele „ajutor”: drogurile! În sfârșit, pot să ies din suferința acestei lumi – drogurile mă ajută! Doar că genul acesta de ajutor poartă pece-tea satanei. Șase ani de zile... până când, de două ori, am fost foarte aproape de moarte și am supraviețuit doar prin mila lui Dumnezeu.

Apoi, am pornit într-o călătorie. Mă gândeam că, poate, există înțelepciune și adevăr la indieni. Am plecat în America, dar am fost dezamăgit. Acolo găsești dumnezei ai munților, dumnezei ai câmpiilor, dumnezei ai pomilor și... rasism împotriva albilor! Din nou, am înțeles că nu aceasta este soluția. M-am întors, deci, în Europa, unde m-am lăsat amăgit de speranța că aş putea găsi răspunsurile la întrebările mele în filozofie. Epicur, Platon, filozofia greacă, filozofia romană – foarte interesant! Însă, am descoperit, nu după mult timp, că majoritatea filozofilor a sfârșit prin sinucidere. Și m-am gândit că, de fapt, și eu mă aflu pe pragul sinuciderii și că nu de o îndemnare spre asta am nevoie...

La sfârșitul perioadei de droguri, chipurile oamenilor pe care îi întâlneam se prefăceau, sub ochii mei, în cranii ce mă înspăimântau și mă chinuiau! Din nou, am supraviețuit prin muzică. Am fondat o trupă în Hamburg, trăiam din muzică, alcool și droguri, dar dimineața, la ora 3, când mă urcam în pat, eram groaznic de singur. Și cred că, și astăzi, singurătatea este cea mai mare suferință din lume, boala veacului! După cum Ciprian a spus, la început, fără Dumnezeu, suntem despărțiți de frate și de soră... Și mi-e dat să văd peste tot, în toată lumea, această singurătate. Ea e cea care transformă, de fapt, viața într-o vegetare. Ce era de făcut? Eu nu mai suportam singurătatea, așa că am hotărât să sar pe geam, să mor. Încercasem deja să mă sinucid prin somnifere, dar am fost găsit și salvat. De aceea, mi-am zis că și de data aceasta mă vor găsi, doar că acum voi fi mort, strivit de betonul din fața casei mele. Atunci, însă, am trăit, pentru prima dată, o experiență foarte stranie...

Din sufrageria mea și până la ușa balconului, erau maxim cinci pași, pe care voiam să-i parcurg pentru a sări în moarte, când, deodată, a apărut Cineva lângă mine. În spatele umărului meu drept, stătea Cineva. E o experiență pe care, astăzi, o înțeleg mult mai bine decât atunci: știm că există o lume văzută și o lume nevăzută. De exemplu, cei mai mulți dintre ortodocși, atunci când merg la biserică, văd icoanele de pe pereți, frescele și pot să-și dea cu părerea – sunt frumoase sau nu sunt frumoase. Dar există, după cum știm cu toții, o biserică văzută și una nevăzută. Și acela care privește cu ochii inimii, acela va vedea că nu e

vorba de icoane, de imagini, ci că acești sfinți sunt prezenți în biserică. Ei bine, în acea clipă, în Hamburg, am trăit asta pentru prima dată. Cu ochii mei biologici, am văzut clar și știam: lângă mine, nu e nimeni! Dar mă aflu într-o stare care nici măcar nu poate fi descrisă, eram foarte-foarte convins că în spatele meu chiar stă Cineva. Și, atunci, am auzit un glas tare, care mi-a spus: *Nu ești singur!* Iar acel glas răspândea atâta mângâiere și atâta dragoste, încât, în mine, s-a trezit năzuința spre un Dumnezeu despre care eram convins că trebuie să existe, o putere, o dragoste, un adevăr. În acea clipă, am început să scriu cântece. Am compus un cântec pe care îl voi cânta imediat. Mai târziu, am scos și un CD... Versurile sunt cam așa: *Credeai că ți-ai pierdut dragostea / Și că nu mai înțelegi viața / Totul e suferință / Și strigi că, de-acum, nu te mai așteaptă decât moartea. / Și fiecare nouă încercare / Prin violență, psihologie, filozofie / nu face altceva decât să-mi strângă mai tare gâtul. Dacă purtăm un câine de lesă, în clipa în care el se îndepărtează prea mult, este strâns de gât. La fel, când ne îndepărtăm de Dumnezeu, simțim cum suntem strânși de gât. Așa că am scris, aici, că sunt aproape de sufocare. Când, deodată, simți o atingere magică / Hei, parcă voiai să sari pe geam. / Nu, pentru că aici bate vântul. Și vântul era Duhul Sfânt, pe care, însă, atunci nu îl cunoșteam. În orice caz, prin această întâlnire, am înțeles, pentru prima dată, că, undeva, trebuie să existe o inimă și că există o dragoste ce nu poate fi pierdută. Niciodată nu o putem pierde! Dar cum puteam să scriu așa ceva, când eu nu cunoșteam*

dragostea? Pentru că noi suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dacă suntem creați după acest chip, atunci dragostea trebuie să fie undeva. Doar că, atunci, încă nu știam unde...

Hristos a apărut în acea clipă și a aprins o mică alarmă care nu mi-a mai permis să sar. Teoretic, după această experiență minunată, se născuse, cumva, posibilitatea ca eu să-L găsesc pe Hristos, să devin creștin. Însă, în locul Lui, a apărut Maharishi Mahesh. Acest om propovăduia meditația transcendentă și promitea libertatea, fericirea, echilibrul interior. Exact ceea ce căutam! Așa că m-am lăsat inițiat în secretele acestei *meditații transcendente*... Atunci, însă, s-a întâmplat un lucru îngrozitor, pentru că Maharishi era, de fapt, un lup îmbrăcat în blană de oaie, lucru pe care eu, desigur, nu l-am observat. O astfel de inițiere nu era tocmai ieftină, se mai practică și azi, în anul 2009 – 8700 de franci elvețieni. Și acolo poți învăța să zbori – tocmai ceea ce voiam și eu: să transcend din suferință în *ne-suferință*! Asta se găsea acolo.

Să vă spun, însă, și lucrul groaznic care s-a întâmplat. Faptul că astăzi există creștini îl datorăm primilor martiri, pentru că ei nu au primit să se închine zeilor romani, iar suferința lor o știm din Scriptură: li s-a tăiat gâtul, au fost aruncați la lei. Însă au preferat să moară așa, decât să se închine unor idoli străini. Și, astăzi, în întreaga Europă și în întreaga lume, vin astfel de zei străini, iar oamenii, în timpul unor inițieri cum a fost și cea la care am participat eu, li se închină lor, le aduc jertfe – și s-a petrecut drama! Pentru că, prin gesturile acestea, ne vindem sufletele. Și acești zei sunt cei

care mi-au șoptit: *Klaus, nu ai nevoie de Hristos! Tu ești Dumnezeu*. Este exact lucrul care s-a întâmplat și cu Adam și Eva. Și lor li s-a promis: *Puteți fi Dumnezeu!*

M-am lăsat, deci, inițiat și am pătruns într-o lume care are nu mai puțin de 33 de milioane de zei. Pe drum într-acolo, înspre India, am cunoscut și islamul, însă nu a durat mult până să înțeleg că acesta este o religie fără niciun fel de dragoste. Acolo se pedepsește și se pedepsește și se pedepsește. Ai furat, îți taie mâna; ai mințit, îți taie limba; omoară femeile cu pietre – dar eu pedepsit fusesem toată viața, nu aveam nevoie de același lucru și în religie!

Dezamăgit și de islam, am plecat spre India, la diverși guru, am practicat meditația, yoga. Și yoga vine, vine și în România. Toți vă vor spune: *yoga face bine!* Și yoga chiar face bine! Însă nu e binele pe care ni-l dă Hristos. Pe moment, poate să ne liniștească nervii, dar ne îndepărtează foarte mult de Dumnezeu. Și vă spun și cum – e necesar să fiți informați cu privire la astfel de lucruri.

Întrucât suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, în noi există o dinamică, o energie care tinde să ne preschimbe în *ipostasuri*. Fiecare om dorește să ajungă la Dumnezeu. Și hindușii! Toți oamenii! Însă, prin yoga, tocmai această dinamică este paralizată. Când fac un exercițiu de yoga – și subliniez: yoga nu este gimnastică! –, fiecare asana este legată de o zeitățe hindusă, a cărei energie paralizează ceva în noi, iar oamenii confundă tocmai această paralizie cu pacea interioară. Dumnezeul nostru ne spune că devenim liberi doar în clipa în care